

trebuhom za kruhom — pravzaprav za medom. Taki gospodje, kakor so čmrlji, ne jedo kruha.

Panju se je pridružil panj. Kmalu jih je bilo pet, deset; največji bogatini med nami so jih imeli do dvajset panjev. Koliko nedelj in praznikov smo potem presedeli in preležali ob čmrljih! Ko smo se nagledali mojih, nas je povabil prijatelj Francelj, da smo šli gledat njegov zaslužek; za njim Jožek in Tonček. . . Šele noč nas je razgnala.

Prišla je jesen. Čebelarji takrat trgajo čebele in spravljajo čebelino bogastvo: med in vosek. Mi smo pa takrat trgali — čmrlje, kajne? O, kaj pa! Čmrlji so bolj prebrisani. Še pred trganjem so nam ušli, pustili pa v spomin prazno satovje — o medu ne duha, ne sluha.

Pa je bilo veselje, ki smo ga imeli s čmrlji, vendarle več vredno kot njih med.

J. E. Bogomil.

Ranjeneec

Le poj mi ptičica lepo,
le poj mi zadnjikrat v slovo!

Čuj, zvon večerni se glasi,
ah meni zadnjikrat zvoni.

Saj predno svit napočil bo,
moj duh odtod se ločil bo.

Bil hrabro sem se dan na dan —
a ves napor je bil zaman.

Premagani smo bili mi,
a tujci s plenom so odšli.

A čuj! mrličem zdaj cinglja —
i meni pesem ta velja,

Le poj mi ptičica lepo,
le poj mi pesmico v slovo.

Saj nikdo se ne bo solzil,
ko hladni grob me bo zakril.

F. Osojski.

